Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Paulus skyder sig ind under Kejseren.

Men Paulus sagde: „Jeg staar for Kejserens Domstol, og der bør jeg dømmes. Jøderne har jeg ingen Uret gjort, som ogsaa du ved helt vel."
Ap. G. 25, 10.

Læs Kap. 25, 1—12.

Felix maatte takke af som Statholder i Jødeland. Misfornøjelsen med hans Styrelse voksede stadig, saa han blev anklaget for Kejser Nero. Foregaaende Kap. sluttede med at sige, at Porpius Festus blev hans Efterfølger.

Da han havde tiltraadt sit Landshøvdingeembede, drog han efter tre Dages Forløb fra Kæsarea op til Jerusalem.

Det var jo hensynsfuldt af den nye Statholder, at han saa snart vilde besøge Landets og Jødefolkets gamle Hovedstad, og det maatte ogsaa ligge en retskaffen Mand paa Sinde snarest muligt at stifte Bekendtskab med de ledende i et Folk, han skulde regere.

Festus havde aabenbart ingen Tanke om særlig at skaffe sig Oplysning om den af Felix efterladte Fange i Jerusalem; men — Jødernes Had imod Paulus havde holdt sig i de to Aar; de henvender sig straks til den nye Statholder med Klager over ham.

Og det synes, som de straks har fattet, at Festus saa snart er kommen til Jerusalem for at vinde Folks Gunst. Det benytter Ypperstepræsterne og de fornemste af Jøderne sig af og beder ham om at bevise dem den Gunst at lade Paulus hente til Jerusalem.

Vi lægger i Forbigaaende Mærke til, at det laa dem mere paa Sinde end alt andet, der ellers kunde være for ledende Mænd i et Folk at tale med en ny Landshøvding om.

Lukas oplyser, at de, der bad om den Gunst at faa Paulus sendt til imod ham, lurede paa at slaa ham ihjel paa Vejen. Om de ikke personlig vilde gøre dette, saa var der de professionelle Snigmordere (de saakaldte Sikariere), som gerne lod sig leje dertil.

Men Festus var for retsindig til at bevise Jøderne slig Gunst. Han svarede dem, at Paulus holdtes bevogtet i Kæsarea, og at han snart selv vilde drage derned. „Lad altsaa," sagde han, „dem iblandt eder, der har Myndighed dertil, drage med ned og anklage ham, dersom der er noget uskikkeligt ved Manden."

Da Festus saa havde opholdt sig i Jerusalem i mere end otte eller ti Dage, drog han ned til Kæsarea, og den næste Dag satte han sig paa Dommersædet og befalede, at Paulus skulde føres frem.

Denne Gang synes Jøderne ikke som før for Felix at have nogen Sagfører med sig. Lukas skriver: „Men da han (Paulus) kom til Stede, stillede de Jøder, som var kommen ned fra Jerusalem, sig omkring ham og fremførte mange og svare Klagemaal, som de ikke kunde bevise."

Her nævnes ikke, hvori disse Klagemaal bestod, men Paulus svarede paa dem: „Hverken imod Jødernes Lov eller imod Helligdommen eller imod Kejseren har jeg syndet i noget Stykke," og af dette Svar skønnes, at Klagerne væsentlig har været de samme, som Tertullus paa Jødernes Vegne førte frem for Felix. Der stod de saa uden at kunne bevise, hvad de paastod, og uden at kunne modbevise, hvad Paulus sagde.

Dermed var Sagen for saa vidt falden, men Festus, uanset sin Retsindighed, er en karaktersvag Mand; han kunde ikke mande sig op til at frikende Paulus eller rent afvise Sagen.

Festus vilde fortjene Tak af Jøderne og spurgte derfor Paulus: „Er du villig til at drage op til Jerusalem og der staa for min Domstol i denne Sag?"

Aa, det er den samme Middelvej, som det er svage Karakterers Vis at slaa ind paa! Han vil føje Jøderne ved at foreslaa Paulus at gaa til Jerusalem, men samtidig siger han: „staa for min Domstol," ikke for Jødernes høje Raad.

Men Paulus forstaar, hvad Klokken er slaget. Festus vidste maaske ikke, at Jøderne lurede paa Paulus, men han selv vidste det. Han svarer derfor: „Jeg staar for Kejserens Domstol, og der bør jeg dømmes. Jøderne har jeg ingen Uret gjort, som ogsaa du ved helt vel."

Det maatte Landshøvdingen jo kunne skønne af det, han allerede havde hørt.

Paulus siger videre: „Dersom jeg saa har Uret og har gjort noget, som fortjener Døden, vægrer jeg mig ikke ved at dø; men hvis det, hvorfor disse anklage mig, intet har paa sig, da kan ingen prisgive mig til dem. Jeg skyder mig ind under Kejseren."

Saa meget lægger Paulus i hvert Fald ind i, at han skyder sig ind under Kejseren, at han ikke anden Gang vil stilles for Jødernes Raad i Jerusalem; han har som romersk Borger Ret til at faa sin Sag behandlet af en romersk Domstol, og vil Festus ikke dømme i hans Sag, saa gør han Krav paa at blive fremstillet for selve Kejseren for at faa sin Sag paakendt af ham.

Vi skønner, at dette dog næppe kunde ske uden Landshøvdingens Bifald; men efter Festus har talt med sit Raad, siger han: „Du har skudt dig ind under Kejseren; du skal rejse til Kejseren." Dermed var hans Bifald givet.

Det var selve Nødvendigheden, der tvang Paulus til at tage dette Skridt. Han var ikke bange for at dø, om han fandtes at have fortjent det; men Hensynet baade til sin egen Person og særlig til sin Apostelstilling tvang ham til at gøre Krav paa retfærdigt Forsvar.

Og — underlige er Herrens Veje! med det samme skulde han føres til sit Verdensmaal — Rom.

De dødes Have.

Her udi de dødes Have
Mellem skønne Blomsterbede,
Hvor end Duggens Perler trille,
Her jeg takke vil og bede.

Her, hvor Træer, i hvis Grene
Fuglen glad sin Rede bygger,
Lokker mig til Ro og Hvile,
Her er ingen mørke Skygger.

Her er ingen tunge Tanker
Under disse Grædebirke,
Her er fredfuldt kun og stille,
Svalt og godt som i en Kirke.

Her er Hvile for den trætte
Mellem Grave, Kors og Stene,
Her er som et Herrens Tempel,
Og jeg vanker ej alene.

Se, en Engel gaar i Haven,
Vælter bort de tunge Stene,
Hvisker: Værer ej bedrøvet —
Derfor er jeg ej alene.

Kom jeg hid mon for at sørge?
Kom jeg hid mon for at græde?
Sorgen blev for mig til Lovsang,
Taaren blev for mig til Glæde.

Dette Sted er kun et Kammer
Hvor de kæres Støv vi gemte,
De er ikke her men hisset;
Hvad om da vi Støvet glemte!

Hjemme, hvor de leved, virked,
Deres Aand er end til Stede,
Alt det bedste der vi mindes,
Derved de os føre, lede.

Om vi Herren kunde skue
Som med utildækket Øjee,
Meget da sig vilde rette,
Meget da sig vilde føje.

Lig en Larve end vi krybe,
Snart os Vinger bliver givet;
Hvad er Graven? Hvad er Døden?
Det er Døren kun til Livet.

— Anna. —

Med et Fadervor i Pagt.

Af Pastor H. Hornbeck.

Saaledes var det jo, han skrev, vor kære danske Digter og Præst, da han vilde vise Vej til det, der kunde hjælpe Mennesker af med Frygt og Gru. Han havde skrevet: „Aldrig ræd for Mørkets Magt, Stjernerne vil lyse", og det var jo meget kønt og til en vis Grad opmuntrende ved Sammenligningen med Naturen. Som der midt i Nattemørket kan dukke Stjerner frem, der lyser tindrende for os, saaledes kan vi opleve det i vort Livs Mørketimer. Man kan godt se sig glad paa det Billede. Men det er jo ikke altid, det slaar til. Der kan være Nætter, der er absolut mørke, hvor hverken Maane eller Stjerner viser den mindste Smule Lys, hvor sorte truende Skyer dækker alt; og der kan være Tider med saadan et Mørke, en saadan Sum af Synd eller Lidelse, at der ikke synes at være et eneste Lysglimt at se. Og om man gik til et Menneske, der var i en saadan Mørketime og sagde til ham: „Tænk paa Stjernerne — de synes borte, men de kommer igen," saa kunde det maaske være, at man fik vækket ham op et lille Øjeblik, skønt sikkert er det ikke. Men i alle Tilfælde vilde det ikke hjælpe ham i det lange Løb; for det ved enhver, at det kan gaa helt anderledes i et Menneskeliv end i Naturens Liv. Og derfor er det nok ogsaa, at Chr. Richardt har føjet det andet til: „Med et Fadervor i Pagt ska' du aldrig gyse" — her er ikke Tale om Foragt for de rent menneskelige Trøsteord, der kan være saa kærlig mente, og de har deres Betydning indenfor en vis Begrænsning: men større og mægtigere end dem og end alle skønne Billeder er den levende Virkelighed, som ligger i dette: med et Fadervor i Pagt. I Pagt med „Fadervor" — det er nemlig ikke blot at kende denne vidunderlige Bøns Ord, ikke heller blot at sige dem fra, men det er først og fremmest at være grebet af den Aand og den Tillid, der kommer til Orde gennem hele Bønnen. Det er Barnet, der taler med sin Fader, Barnet, der godt ved, at der er meget, som Fader maa gaa i Rette med det for, men som har saadan Tillid til Faders Kærlighed, at det alligevel vover at fortælle ham alt, hvad der ligger det paa Sinde, og bede ham om alt, hvad det trænger til. Det tør tale med ham om sin Synd og sit Sirk, sin Sorg og sit Savn, fordi det, som det hviler i er: Far elsker mig.

Saaledes er det at være i Pagt med Fadervor, og det bliver muligt i Troen paa Jesus Kristus, han som ikke blot skænkede os disse dejlige Ord, men som, idet han blev Synderes Frelser, gjorde dem til en levende Virkelighed, saa at Mennesker i Tro paa ham har faaet Ret og Magt til at sige: vi er Guds Børn, til i alle Henseender at have dette Barneforhold til Gud som Livets bærende Grundvold.

For saadan et Menneske kan der endda komme Mørketimer, hvor Sorgen over det nærværende og Bekymringen for det kommende kan slaa sig sammen og gøre det svært at leve, men saa sandt som der da er Alvor i dets Pagt med Fadervor, skal det vinde frem igen til Frimodighed og Fred og faa Magt til mere ubetinget at stole paa Gud.

Vi trænger til dette alle Dage; men er der dog ikke en særegen Opfordring til at søge det, som kan give os den rette Frimodighed, i denne underlige Tid? I ethvert tænkende og følende Menneske maa der dog være Lidelse ved det, som nu opleves, og der kan komme Bekymringer for, hvorledes det skal gaa for vort Folk. Og alt dette kan man hverken koncentere eller danse eller synge bort fra. Jeg mener ikke, at vi skal fordømme uskyldig Glæde, som man kan sige Gud Tak for. Men dersom man vil bruge de jordiske Glæder som Bedøvelsesmidler, bliver de nu for det første mindre uskyldige, og for det andet hjælper de slet ikke. Nej — der er kun een Vej til at bære Lidelsen i Udholdenhed og faa den Frimodighed, der kan sejre over Bekymringerne: dybere ind i Troen paa ham, som gør os til Guds Børn, mere Ærlighed og Sandhed i vor Pagt med „Fadervor" — Gud lad det ske.

Et Legetøj.

Prof. J. P. Bang gengiver i „Kbhvn." en ganske interessant Meddelelse fra det franske Blad: „L'Illustration" for 1. April. Det er et nyt tysk Legetøj, det drejer sig om. Det kaldtes Den sønderskudte Landsby. Det er en Variation af et meget bekendt Legetøj og bestaar af Billedkartoner, der af Børnene skal klistres sammen, saa de danner hele Huse.

Bladet giver et Billede af, hvorledes Landsbyen vil komme til at se ud, naar det hele er blevet sat sammen, et Billede, som formodentlig staar paa Æfkelaaget, og den tyske Paskrift lyder som følger: „Das zerschossene Dorf. Kunstlerische Modellierbogen. Ein Dorf — 7 zerschossene Gebaude darstellend".

Det er en fransk Landsby. Man ser Kirken; det øverste af Spiret er skudt af; der er store Huller i Tag og Mur, og Husene (Raadhus, Posthus, Kro osv.) ligger mere eller mindre i Ruiner. I Forgrunden staar nogle af de tyske Kæmpekanoner. Alt dette gives altsaa Børnene; de skal klippe det ud og sætte det sammen og under dette Arbejde fryde sig over Synet af den franske Landsbys Ødelæggelse, glæde sig over hvert Hul, de tyske Kanoner har slaaet.

Midt under Krigen fabrikeres altsaa den Slags Ting til tyske Børn Jeg tilstaar, jeg fatter ikke den Sjælstilstand, der giver sig Udtryk i sligt.

En Amerikaner.

Han var fyldt 74, men det skulde ingen se paa ham, for han var rank, med bred bringe og et Par ben, der stod, hvor de stod.

Han var præst, men lignede det ikke. Der var noget ubøjt i underbiddet, som lod en mand, der er vant til at byde. Han lignede mest af alt en godsejer, med den selvbevidsthed over hele skikkelsen, som det menneske faar, der træder paa sin egen jord og har mange at byde over.

Men Dr. Russell H. Conwell er præst.

Født og opvokset paa landet som bondedreng i strenge kaar.

I borgerkrigens dage var han med som officer, blev saaret to gange og en gang efterladt som død paa slagmarken. Men livet havde endda meget i vente for ham.

I den ny verden har livet saa faste former som i den gamle. Livsbanen for et menneske kan gaa mange mærkelige veje; den er sjældent afstukket fra begyndelsen af. Det er aldrig godt at vid, hvad man ender med at være. Mulighedernes verden er saa stor, og man bekymrer sig ikke for den dag i morgen. Tvertimod, den ligger i guldenglans.

Enhver kan faa tilhængere, kun ikke fortsæeren.

Det kan maaske se sort nok ud — idag, men i morgen bliver det bedre. I aar er jeg daglejer, næste aar fabrikherre, maaske, det har været set før.

Vi har alle sammen en marskalstav i tornystret.

Men den gamle verdens bedsteborger, der gaar sin afstukne vej lige saa præcist som et kronometer, rister paa hovedet; for ham vilde det være den rene ruin at leve sit liv saadan i det uvisse.

Conwell var sagfører, avismand og forfatter og mange anre ting. Da han var over de 40, blev han præst for en lille menighed i Philadelphia — baptist-præst.

Menigheden havde 92 medlemmer og gav $800 i løn. Da lovede de deres ny præst, at de vilde fordoble lønnen, hver gang han fordoblede antallet af medlemmer i menigheden.

De havde næppe tænkt sig, hvad det vilde komme til at betyde. Seks uger efter at den ny præst havde taget tøjlerne i sin haand, havde menigheden 195 medlemmer, og den blev ved med at vokse. Da præstelønnen i løbet af seks aar var naaet op til $10,000 aarlig, sagde Conwell, at nu kunde det være nok. Nu brød han sig ikke om at have ulejlighed med mere.

Hvilket viser, at ogsaa præstesækken kan blive fuld.

Naar det sker saa sjældent, er det rimeligvis, fordi der er langt imellem, at der puttes noget ordentlig i den.

Hvis Conwell havde holdt paa kontrakten, saa vilde hans aarsløn nu være oppe paa $25,000—.

Hans kirke er den største protestantiske kirke i Philadelphia. Den er i sig selv en institution med mange virksomheder, men støttende sig til den er vokst op et stort College — et universitet, der begyndte med to studenter i et lille baggaardsværelse og nu har ejendom til en værdi af over 1½ Million Dollars og har 800 studenter aarlig — og et stort hospital.

En menneskekender, en mægtig bevægende kraft og en organisator maa den være, der under de frie kaar kan faa mennesker til at virke sammen og udrette noget stort.

Dr. Conwell har gjort det.

Og han har faaet tid til mere endnu, saa underligt det end kan lyde.

I 40 aar har han rejst landet rundt som foredragsholder uge efter uge, sommer og vinter ude paa anstrengende rejser; han har holdt over 8000 foredrag og gennemsnitlig faaet $150 for hvert foredrag.

Hvis han havde sat alt det, han har tjent med sin mund, paa rente til 6%, saa vilde han nu have haft 5 Millioner Dollars i banken.

Men han har det ikke.

Da han var ung, følte han, hvor svært det er at faa en uddannelse, og hvor lidt man kan uden ordentlig skolegang og videregaaende undervisning, og han satte sig i hovedet, at hvis han nogensinde raad til det, saa skulde det være hans hovedopgave her i livet at hjælpe unge mennesker til at studere, hvis de havde evner til det og ikke raad.

Og fra Januar 1896 til den dag i dag har han givet hele sin indtægt af foredrag til understøttelse af unge studerende. 3000 studenter har han hjulpet med sine midler, for de 2000 har han bekostet hele deres treaarige collegeuddannelse; men kun de færreste af dem, han hjalp, vidste hvor hjælpen kom fra.

Men præstelønnen. Heller ikke den beholder Conwell for sig selv. Hver maaned gør pastor Conwell sit regnskab op og betaler hver sit, og det, der saa er tilovers, gaar ud til de mange institutioner og formaal, som han har faaet interesse for at hjælpe; saadan gør han rent bord hver maaned.

Nu begynder han at føle alderen og vil sige stop, det var paa sin sidste foredragsrejse, at han talte her i Perth Amboy. Hans arbejdsdag har ogsaa været lang, men han har ogsaa haft glæde af den, megen glæde.

Conwell er en lykkelig mand; en mand med venner alle vegne. En mand der med sit glade, opmuntrende bud har sat sig et spor i verden i alle de mennesker, han har sat i gang — givet livsmod, vakt lysten hos til at komme frem i Verden og blive til noget.

Der er noget gjaldende i hans forkyndelse, det ringer som stormklokker til angreb.

Hvad er saa indholdet af hans budskab.

Det mest populære af hans foredrag hedder „Acres of Diamonds". Det har han holdt henved 5000 gange.

Den historie, han gaar ud fra, blev ham fortalt af en kameldriver nede ved tigrisfloden.

I al korthed lyder den saaledes: Ali Hafed boede ved Indusfloden og var en lykkelig mand, lykkelig fordi han var rig, og rig fordi han var lykkelig.

En dag kom præsten i besøg hos ham, og han fortalte ham om universets vidundere og beskrev blandt andet for ham Diamantens herlighed og værd.

Da Ali Hafed den aften gik i seng, var han en fattig mand, fattig fordi han var utilfreds, og utilfreds fordi han syntes, at han var fattig.

Han fik ikke ro paa sig, men gik til Præsten for at faa at vide, hvor han kunde finde diamanter.

Ali Hafed solgte nu sin gaard, forlod sin hjemstavn og drog ud i verden for at finde diamanter.

Efter mange og lange genvordigheder kom han til Spanien, og fattig og elendig gjorde han en ende paa sin frugtesløse søgen ved at drukne sig i havet.

Den mand, der havde købt Ali Hafeds gaard, førte en dag en af sine kameler ud for at drikke ved brønden, og han fik da øje paa noget, der glimtede i en sten ved brøndkanten.

Det saa pænt ud, og han tog derfor stenen med ind i hytten.

Da præsten en dag besøgte bonden, blev han opmærksom paa stenen, tog den op, undersøgte den nøje og sagde saa til bonden: „Hvor har du faaet den sten fra, der sidder en diamant i den." Det vilde bonden ikke tro, men han fortalte, hvor han havde fundet stenen og de gik ud ved brønden og gravede i sandet og fandt diamanter i mængde — hele gaarden var fuld af diamanter.

Saadan fandt man Golcondas diamantmarker.

Den historie gentager sig i verden, uafladelig.

I 1847 var der i Californien en ung mand, der solgte sin farm for 800 Dollars. Der var efter sigende fundet guld i det sydlige af landet, og der vilde han ned og gøre sin lykke.

Oberst Sutten købte farmen af manden, der drog ud i verden for at finde guld og aldrig fandt det; men paa selve den farm blev der fundet det første guld, der fandtes i Californien, og mere end 38 Millioner Dollars i guld blev taget ud af den jord.

Verden er fuld af vidunderlige muligheder, bare du vil bruge dem.

Alle de 4043 Millionærer, som Amerika har — med undtagelse af tyve — begyndte deres løbebane som fattige drenge.

Mulighederne for at naa frem i verden er lige for haanden. Der er ingen, der kan være bekendt at være fattige, det er en skam at være det. Verden er rig nok til os alle.

Den skylder ikke dig noget, men du skylder den noget.

Hvor der er vilje, er der vej. Gør noget, der er nyttigt for Mennesker, og du vil blive belønnet kongeligt. Den mand, der fandt paa at sætte et stykke viskelæder i enden af en blyant og tage patent paa det — han satte aldrig en øre i det som forretning, men han har til dato faaet seks Millioner Dollars for sin lille simple opfindelse. Giv verden noget, den har brug for, og den skal nok betale dig.

Det er ethvert menneskes pligt at blive velhavende. Rigdommen venter paa dig — ligger for din dør, bare du vil gøre dig den ulejlighed at tage den op.

Fantasien vil indbilde dig, at rigdommen og lykken er andre steder — de fjerne græsgange er altid de grønneste — men det er der altsammen, hvis du bare vil, og der hvor du er.

Saadan talte Dr. Conwell — eksempel efter exempel fremdrog han; det var mod og livslyst og lyst syn, han var talsmand for.

Og jeg sagde til mig selv: Her har vi en typisk Amerikaner —.

A. T. Dorf i „Kors og Stjerne."

Højesteretsdommen.

(„Kr. Dagbl." af 10. Maj.)

Højesteret har talt, og dermed er Sagen afgjort — for saa vidt.

Vi havde haabet paa en Dom, der havde givet virkeligt Svar paa de alvorlige Livsspørgsmaal for Kirken, som ligger bag ved denne Sag.

Højesteret har foretrukket at begrænse sig til det nærmeste juridiske Spørgsmaal om Straf eller ikke Straf. Den har „ikke fundet det nødvendigt" at komme ind paa alt det andet.

Den har ikke villet udtale sig nærmere om Folkekirkens Lære. Udtrykket nævnes kun i Forbigaaende i Motiverne. Dog anerkender Højesteret allerede derved, at Folkekirken har en Lære (og netop den, som der her var Sag om, at Arboe-Rasmussen afveg fra). Defensors dristige Paastand, at alle Folkekirkens Symboler er sat ud af Kraft af „Tidens Lov", har ikke fundet Skygge af Anerkendelse i Dommen.

Højesteret har heller ikke villet udtale sig om, hvorvidt A.-R. ved sine Udtalelser er kommet i afgørende Strid med Folkekirkens Lære. Dog maa vi have Lov at notere, at Højesteret intet siger om, at disse Udtalelser ikke kunde blive Genstand for Dom, fordi de ikke er faldet fra Prædikestolen. Og lige saa lidt siger Højesteret, at den ikke i og for sig skulde være kompetent eller forpligtet til at afgøre et Spørgsmaal af den Art.

Højesteret gør kun det ene, snævert juridiske Synspunkt gældende, at da „nærværende Sag alene drejer sig om, hvorvidt tiltalte er strafskyldig", maa han frifindes, fordi han efter alt foreliggende maa antages at have været i „begrundet god Tro". Det vil altsaa sige: denne Sag er i teknisk juridisk Forstand en ren Straffesag, og Straf kan der ikke være Tale om, hvor tiltalte har „været i begrundet god Tro med Hensyn til Berettigelsen til at fremkomme med Udtalelserne."

En saadan Dom vil berede Skuffelse i store Kredse, maaske baade paa den ene og den anden Side, men i alt Fald i hele den vaagne danske Menighed, der nu saa længe har ventet paa en Afgørelse — ikke af et forholdsvis lille juridisk Spørgsmaal, men af de store Ting, det gælder for Kirken.

Mange havde vel — som vi — fra Begyndelsen ikke stor Sympati med Sagens Anlæg. Nogle nærede ogsaa særlige Betænkeligheder med Hensyn til Maaden, hvorpaa det var sket — og maaske har den ogsaa sin Del i Skylden for Udfaldet. Men alligevel havde man i det store Kirkefolk tænkt, at Højesteret vilde gøre større Synspunkter gældende, den Højesteret, som man ser op til, netop fordi den kan se bort fra det snævert juridiske og gøre den „højere Retfærdighed" Fyldest. Og her synes man, at naar den evangelisk-lutherske Kirke efter Grundloven støttes af Staten, maatte dette da nødvendigvis vise sig ved en saadan Lejlighed. Naar Kirken bad Statens højeste Domstol om at afgøre en Sag af saa væsentlig Betydning for Kirkens hele Liv, maatte den da kunne faa en Afgørelse. Naar Kirkens Bi-

Gode Nyheder om Motorer

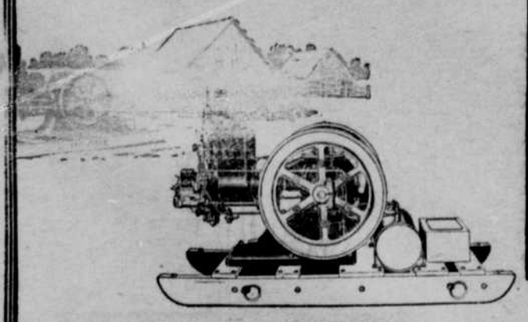

WON HIGHEST AWARD PANAMA PACIFIC INTERNATIONAL EXPOSITION SAN FRANCISCO

INTERNATIONAL HARVESTER Mogul og Titan Motorer arbejde suksesfuldt med Petroleum, baade ved let og svar Belastning—De arbejde med det billigste Brænde-materiale. De er ikke begrændset til en Slags Olie, sommed Tilfældet er en Gasolin-motor, men De kan anvende enhver Slags, some er let at anskaffe og til billig Pris. Dette er en virkelig Fordel.

De kjender allerede I H C Motorer. De har hört deres store Paalidelighed omtale, og det gode Materiale og Arbejde anvendt i deres Fabrikation, den Lethed hvormed deres Ejermænd kan faa Reparationsdele og Tjeneste naar det önskes, de mange Aar som de varer—og alle de andre Egenskaber, som har solgt en Kvart Million I H C Motorer.

Men skatter De nu ogsaa, hvad det vil sige at brænde virkelig Petroleum—hvad der spares derved i Penge—hvorledes det sikrer Dem en ubegrændset Forsyning af billigt Brændsel.

De behöver Mogul eller Titan Motorkraft fra Petroleum, for at De altid kan være sikker paa at have Kraft til en rimelig Pris.

Lad I H C Forhandleren vise Dem en Mogul eller Titan Motor—Störrelser fra 1 til 50 Hestes Kraft. Dersom De foretrækker at skrive til os, saa ville vi lade Dem vide, hvor De kan se vore Motorer og sende Dem Kataloger samtidigt. Send et Brevkort til følgende Adresse,

International Harvester Company of America
(Incorporated)
CHICAGO USA
Champion Deering McCormick Milwaukee Osborne Plano

ULD VARF. Mackinaw og Sweater Coats, Benklæder, Skjorter, Undertøj, Sokker, Dame- og Børnestrømper, Uldtæpper, Automobiltæpper, Uldvateringer.
Skriv efter vort Katalog med Priser og Prøver paa vore Vare.
Vi kan spare Dem Penge. Vi garantere at alle vore Vare giver fuld Tilfredsstillelse, eller vi giver Pengene tilbage, De tager ingen Chancer.
Gennem 27 Aar paa det gamle Sted.
Litchfield LITCHFIELD WOOLEN MILLS Minn.

Central Minnesota.

80 Acres godt Farmland ved Automobilvej, udmærket Nabolag, en Mil til Skole, 40 "rods" langs en smuk Sø. Kun $1,200, $160 som første Udbetaling, Resten i smaa aarlige Afdrag; 6 pCt. Rente.

P. L. MELBERG, DEERWOOD, MINN.